

Tavşanın Dostluk Ağacı

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Dostluk Ağacı

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanda, kır çiçeklerinin esintisiyle dans ettiđi sıcak bir köşede, tavşan Rosie yaşırdı. Yumuşak krem rengi tüyleri, içi pembe uzun kulakları ve önü cepli gök mavisi bir bahçıvan önlüğü vardı. Rosie her sabah küçük ahşap küređiyle bahçesine bakım yapar, neşeli bir şarkı mırıldanırdı. Bir şeylerin büyümesini izlemeyi çok severdi, ama en çok da arkadaşlarını severdi.

Güneşli bir sabah Rosie'nin aklına harika bir fikir geldi. 'Arkadaşlarımı kutlamak için özel bir ağaç dikeceğim!' dedi, yuvarlak kara gözleri pırıl pırıl parladı. Sarı kurdeleli hasır şapkasını taktı ve küreğini aldı. 'Bir dostluk ağacı,' diye fısıldadı, 'hepimizin toplanıp mutlu anlar paylaşabileceği bir ağaç.'

Rosie bahçesinin ortasında güneşli bir yer seçti. Küçük bir çukur kazdı ve içine yavaşça küçük bir fidan yerleştirdi. 'Bu ağaç, dostluğumuz büyüdüğçe büyüyecek,' dedi. Tam o sırada sincap Hazel, gür kıvılcı kahverengi kuyruğu zıplayarak patikadan aşağı koştu. 'Ne yapıyorsun, Rosie?' diye sordu, parlak ela rengi gözleri merakla kocaman açılmıştı.

'Bir dostluk ağacı dikiyorum!' dedi Rosie. Hazel'in püsküllü kulakları dikildi. 'Ne heyecan verici! Ben de yardım edebilirim!' Küçük kahverengi çantasını açtı ve bir avuç tohumla meşe palamudu çıkardı. 'Bunları ağacın etrafına serpeceğim ki onun da arkadaşları olsun,' dedi ve tam da bunu yaptı; çalışırken yeşil örgü yeleği zıplayıp durdu.

Kısa süre sonra ayı Bramble geldi, koca yuvarlak göbeği sallanıyordu. Kırmızı boyun bağını takmış, büyük metal bir sulama kabı taşıyordu. 'Bir ağacın suya ihtiyacı var,' dedi sakın, yumuşak sesiyle. Eskiymiş deri eldivenlerini giydi ve küçük fidana dikkatle su verdi. 'İşte,' diye gülümsedi, 'bu onun güçlü büyümesine yardım edecek.' Rosie'nin içi ısındı. Arkadaşları şimdiden yardım ediyordu.

Sonra kuş Pip gökten süzülerek indi, mavi ve sarı tüyleri güneşte parlıyordu. Boynunda minicik kırmızı bir atkı vardı. 'Ağaca şarkı söyleyeceğim,' diye cıvıladı, yakındaki bir dala kondu ve tatlı, neşeli bir şarkı söyledi. Küçük ağaç biraz daha dikleşmiş gibiydi. Rosie patilerini çırpı. 'Teşekkürler, Pip! Şarkın çok güzel.'

Günler boyunca arkadaşlar ağaca baktı. Hazel daha çok tohum serpti, Bramble sadakatle su verdi, Pip her sabah şarkı söyledi. Rosie minik yabani otları yoldu ve fidana tatlı sözler fısıldadı. 'Büyü ve güçlen,' dedi. 'Birlikte ne çok anı biriktireceğiz.'

Küçük ağaç dinledi ve yapraklarını güneşe çevirdi.

İlkbahar yaza döndü ve ağaç uzadı. Dalları genişçe yayıldı, serin gölge sundu. Arkadaşlar altında toplanıp saklambaç oynadı ve hikâyeler anlattı. Pip dallardan şarkı söyledi, Hazel kuyruğunu kovaladı, Bramble yumuşacık ayı masalları anlattı. Rosie etrafına baktı ve gülümsedi. 'Dostluk ağacımız büyüyor,' dedi, 'tıpkı dostluğumuz gibi.'

Bir gn baheden gl bir rzgr esti. Kk aa sallandı ve eildi. Rosie endişelendi. 'İyi olacak mı?' diye sordu. Bramble koca kollarını gövdeye dolayıp onu dengeledi. Hazel köklerin etrafına dikmek için fazladan tohum getirdi. Pip cesur, yüksek sesli bir şarkı söyledi. Birlikte aaçlarını korudular.

Rüzgâr dindiğinde ağaç dimdik ve güçlü duruyordu. 'Başardık!' diye sevindi Hazel. 'Çünkü birlikte çalıştık,' dedi Bramble. Rosie her bir arkadaşına sarıldı. 'Ağacın hepimize ihtiyacı var,' dedi. 'Tıpkı benim hepinize ihtiyacım olduğu gibi.' Yorgun ama mutlu, dalların altına oturup meşe palamudu ve böğürtlen paylaştılar.

Sonbahar geldi ve ağacın yaprakları altın ve kızıla döndü. Arkadaşlar düşen yaprakları toplayıp içine atlayacakları büyük bir yığın yaptı. 'En sevdiğim mevsim bu!' dedi Hazel, gür kuyruğuyla yaprakları savurarak. Pip renk değişimi hakkında bir şarkı söyledi. Bramble 'Dostluk Ağacı' yazan minik ahşap bir tabela oydu. Rosie onu gururla ağacın dibine yerleştirdi.

Serin bir akşam Rosie ağacın altında tek başına oturup bütün mutlu anları düşündü. Ağacın herkes ona baktığı için büyüdüğünü fark etti. 'Dostluklar ağaçlar gibidir,' dedi yumuşak bir sesle. 'İlgi ve özenle büyürler.' Bahçenin etrafına birkaç tohum daha dikmeye karar verdi ki başka canlılar da ondan keyif alabilsin.

Ertesi sabah Rosie bütün arkadaşlarını yeni tohumlar dikmeye yardım etmeleri için çağırdı. Birlikte çalıştılar, gülüp konuştular. 'Yakında her yer çiçek dolacak!' dedi Hazel. 'Ve şekerlemeler için daha çok gölge olacak,' dedi Bramble. Pip daldan dala uçup şükran şarkısı söyledi. Bahçe, herkesin kendini hoş karşılanmış hissettiği özel bir yer oluyordu.

Kış gelince ağaç yapraksız ama güçlü durdu. Arkadaşlar onu böğürtlen ve çam kozalaklarıyla süsledi. 'Hâlâ çok güzel,' dedi Rosie. Sıcak atkılara sarınıp dalların altında toplandılar ve yılın hikâyelerini paylaştılar. Ağaç dinliyor gibiydi; kökleri toprağın derinliklerinde, ilkbaharın, yazın ve sonbaharın anılarını tutuyordu.

İlkbahar geri döndüğünde ağaç çiçeklerle doldu. Pembe ve beyaz çiçekler her dalı kapladı. 'Muhteşem!' diye soluğu kesildi Hazel'in. 'Şimdiye kadarki en iyi ağaç,' dedi Bramble. Pip neşeli bir melodi söyledi. Rosie arkadaşlarına ve ağaca baktı. 'Bunu birlikte yaptık,' dedi. 'Ve dallarının altında daha çok anı biriktireceğiz.'

Böylece dostluk ağacı uzadı ve güçlendi; sevginin ve özenin simgesi oldu. Rosie, dostlukların da tıpkı ağaçlar gibi gelişmek için ilgi ve özene ihtiyaç duyduğunu öğrendi. Bahçe, bütün orman hayvanlarının toplandığı bir yer oldu; kahkahalar yankılandı, yürekler doldu. Dostluk ağacının altında herkes kendini hoş karşılanmış ve sevilmiş hissetti.